

Något om Herrens fruktans ande

Svar till en broder, bekymrad över, att hans tro så litet anfäktades.

Dyre broder i Herren! Mycken nåd, frid och välsignelse! Denna gång griper jag pennan med de orden: antingen kort, hastigt eller intet. Så är jag redan av brådskan jäktad. Ack, dyre min broder, huru glad jag blev av ditt senaste brev! Den varma, livliga och dock fruktande tonen! Där detta finnes förenat, gör det det allra käraste intryck. »Men det är just denna fruktan, jag saknar», säger du och frågar därför, huru det då kan vara. Ja, det var just denna fråga och detta bekymmer, som jag kallar den fruktande tonen. Det är väl en obestridlig sanning, vilken jag ser icke undgått din uppmärksamhet, att den *sanna* tron skall vara en svår konst och vara förenad med fruktan, ja, anfäktning.

Men, käre broder, för att i korthet svara på denna fråga, så får jag *först* anmärka: Blir icke ofta endast själva saknaden ett ämne för fruktan? Och *för det andra*: Då vi hava mera lätt för att tro, är detta icke egentligen blott saliga vilotider, vilka efterföljas av en storm? Ack jo! Och bida, bida! Anfäktningar skola ej utebliva. Jag har ju redan själv hört av dig bekännelser om sådana. Tacka då den gode herden även för vilotiderna och red dig därunder till strids. Och i alla fall, då Kristus är hjärtats tröst, glädje, visa, och för det andra frukten av denna tro är kärlek, bekännelse, nit och bättring – O, då är det att blott prisa Gud för sådana tider, när vi hava mera nåd att kunna tro. Så där har jag ock stundom fått trösta mig själv; ty om jag skall säga det, så äro vi ganska lika bröder i detta stycke. Även jag har ofta frågat: Huru kan det vara med min tro, som är så glad, då jag däremot ser andra, som äro mera nedslagna?

Men se, nu måste jag tvärluta. Tack för brevet än en gång. Nåd, frid och välsignelse av vår försonade evige Fader och Herren Jesus Kristus!

C-O Rosenius 1854

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com